

numai fapta e piatra de încercare solidă a tuturor convingerilor noastre; când se ajunge la ea, iar credința trebuie menținută atunci prin mari renunțări și grele sacrificii, se arată slăbiciunea ei.

Dacă un om meditează serios o penalitate, atunci dânsul a rupt cătușele moralității curate și adevărate. Singurul lucru care îl mai reține după această e în totdeauna gândul de poliție și justiție. Dacă dânsul se sustrage însă și acestui gând, prin speranța de a scăpa amândurora, atunci a doua piedică care i se pune în cale e considerația asupra onoarei sale. Dacă însă, dânsul trece și peste acest scut, atunci poți pune rămasag cu multe șanse de câștig. Impotriva faptului, că o oare care dogmă religioasă ar mai avea asupra lui destulă putere de a-l reține de la faptă, după ce dânsul a învins cele două mai puternice piedici. Căci dacă pericolele apropiate și sigure nu pot speria, atunci cu greu mai pot ține în frâu pericolele îndepărtate și bazate numai pe credință.

Stilul este fizionomia sufletului. Ea e mai puțin înșelătoare ca aceia a trupului. A imita un stil străin înseamnă a purta mască, care, orăcât de frumoasă ar fi devine nesuferită și insipidă prin lipsa de viață, astfel că obrazul viu, ori cât de urât chiar, e mai bun. Afectarea în stil se poate asemăna cu grimasele. Limba în care scrii e fizionomie națională, ea stabilește mari deosebiri, de la cea elină până la cea caraibică.

Traducere de Emil Maur.

CUGETĂRI

Progresul nu este o întâmplare, ci o necesitate binefăcătoare; el nu poate fi împiedicat, căci e o fază a omenirii. *Spencer.*

Trebuie să fii foarte sigur de tine, ca să te încumeti să n-ai nevoie de nimeni. *Gaston Boissier.*

Soarta unui căpăci sănătos, e mai de invidiat de cât a unui rege bolnav. *Shakespeare.*

Cel mai bun izvor de bogăție e economia, atât în familie cât și în stat. *Cicerone.*

Ceace nu întrebuințezi e de prisos, și prisosul te încurcă. *Seneca.*

Poartă-te cu dușmanii, ca și cum ar trebui să-ți fie într-o zi prieteni. *D-na de Staël.*

PAGINI ALESE

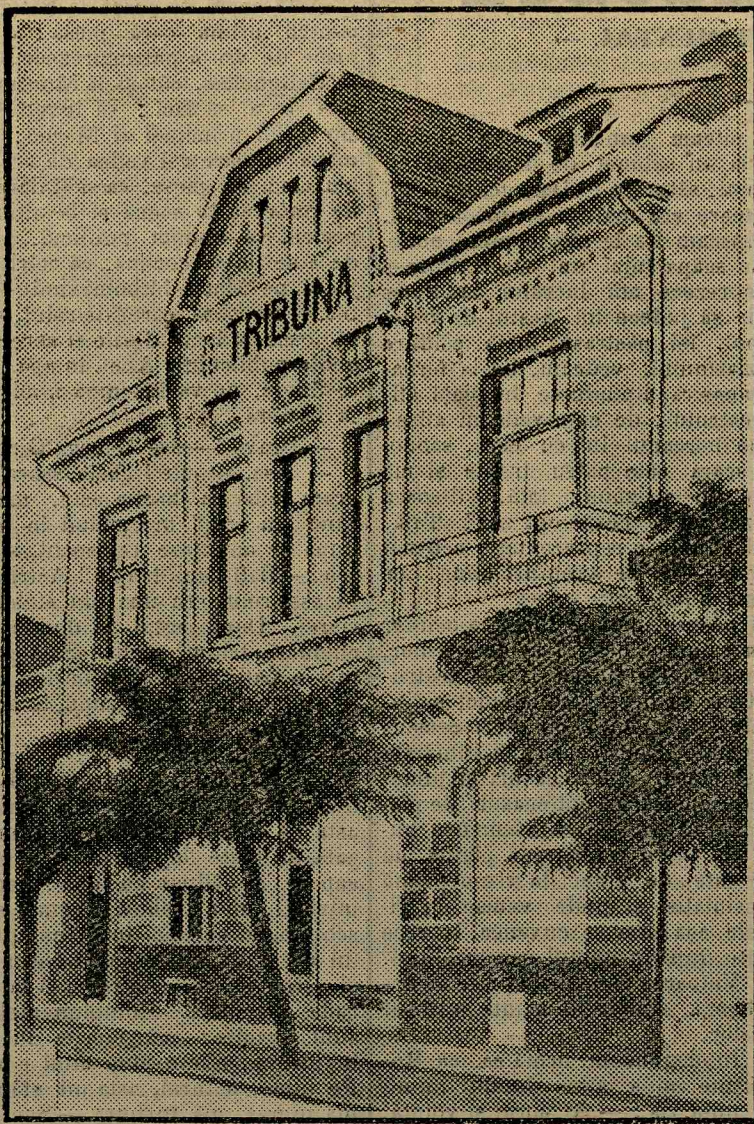
PĂTANIA UNUI DRAC

— Năvelă de Maxim Gorki —

În nici un timp omul nu-și socotește mai grea viața, ca toamna când totul vestejește și moare.

Celtoase și cenușii sînt zilele, întunecat și acoperit cu perdele de nori e cerul, iar de-a lungul nopților negre ca păcura văjite urlând furtuna. Nu sînt toate aceste proprii de a umple inima omului cu sfială; o frică de viața prin care se succede neîntrerupt, naștere, moarte și descumpunere fără de a ne da un răspuns mulțumitor la întrebarea după țintă și scop. Cât-va timp nu putem de fel să ne scuturăm de gândurile triste, să ne înălțăm din melancolia în care ne cufundă toamna târzie. Cel mai bun mijloc de a scăpa acestui rău e acela de a-ți privi în ochi, — numai astfel putem înăbuși acele dorinți, speranți și îndoieli și să ajungem la o conștiință de sine, liniștitoare. De sigur că nu e de loc, ușoară calea aceasta, ea e semănată cu ghimpi cari sfășie sângeros. Sărmana ta inimă și în totdeauna

SERBAREA DE LA ARAD

PALATUL ZIARULUI «TRIBUNA»

Inaugurat Sâmbăta trecută.

întâlnești pe ea pe dracul, acel drac pe care am învățat a-l cunoaște prin marele Goethe și care este prietenul nostru cel mai credincios. Despre dracul acesta voi să povestesc.

Dracul se plictisea.

Să rădă nu voia întotdeauna, căci știe el prea bine, că nu putem să rădem numai de toate cele ce se petrec pe lume. Astfel, de pildă, el nu să atingea nici odată cu batjocura lui mușcătoare de faptul important al propriei sale existenți înalte. În fond luată, înțelepciunea iubitorului drac constă mai mult din o brăznicie vicleană și când vom privi bine, vom vedea că și dânsul își risipește timpul, de cele mai multe ori, tot așa fără de folos ca și noi oamenii. Dar destul despre aceasta! Doar nu voim să stricăm ca copii, frumoasa jucărie, pentru a ști ce se ascunde în ea.

Era o noapte posomorâtă de toamnă când dracul se plimba pe ogorul lui Dumnezeu, printre morminte. Fluierând încetșor el privea în jurul lui, să vadă dacă nu descoperă ceva cu care să-și treacă vremea mai curând. Vântul cânta acompanyamentul la cântecul sombru pe care îl fluiera dracul; el văjaia peste morminte și fluia printre cruci. Nori de ploaie, groși și negri pluteau pe boltă și lăsa să cadă încet lacrimile lor reci peste paturile morților.

Copacii sărăcăcioși ai întirimului își întindeau vârfurile de ramuri desfrunzite către cer, ca și cum s'ar ruga lui cu brațele înălțate, pe când crângile mai joase loveau în cruci. Astfel tot întirimul răsună de vaele fioroase, gemete profunde și suspine sfâșitoare, de vrăjitori puternice și fluierături stridente, o îngrozitoare melodie.

Dracul cugeta în sine: Ași vrea să știu cum le-o fi mergând morților pe așa vreme căinească? Vin, trebuie să fie, în ori-ce caz, și la dânsii și—cu toate că moartea e cel mai eficace mijloc contra reumatismului,

—asta nu-i de foc plăcut. Voi chiea pe un mort afară ca să mă distrez cu dânsul, această va face să-mi treacă mai repede vremea și mie și de sigur și lui. Pe aici, pe undeva, trebuie să fie îngropat un publicist, pe care l'am vizitat adese ori pe pământ. Ași vrea să știu dacă groapa mulțumește pe veci, pe oameni ca dânsul, cari au atât de mari pretenții. Unde o fi culcat?

Și cu toate că dracul știe toate, tot a trebuit să caute destulă vreme, până să găsească groapa literatului. Ei! d-v. acolo», strigă dracul bălând cu pumnul în piatra grea de pe groapă «veniți odată afară!»

«De ce?» răsună sec din adâncime.

«E nevoie!»

«Nu vreau!»

«De ce?»

«Cine ești d-ta oare?»

«Bine cunoscut d-v.»

«Cenzorul?»

«Excelent! —Nu!»

«Hm.—vr-un polițist?»

«Nici!»

«Atunci de sigur criticul.»

«Nu! —Dracul.»

«Ah! vin imediat.»

Piatra cea grea se rădica și din pământ eși afară un schelet. El nu avea altă înfățișare decât au scheletele la cari învață studenții, construcția oaselor omenești, era însă puțin murdar, încheeturile nu-i erau legate cu sarmă, iar din orbite se revărsa o lumină albastrie, fosforescentă.

Scheletul se scutură de fărâmurile de pământ ce i se lipiseră de oase, apoi rădicându-și craniul în sus, privi cu lumina sa albastră spre cerul înorat.

«Bună seara și noroc mult!» salută dracul.

«Nu se poate! răspunse publicistul cu vocea sa înecată, care suna astfel, de parcă s'ar freca pârâind, două oase, unul de altul.

«Scuzați!» zise dracul cu ton politicos.

«Mă rog! — Dar de ce m-ați chemat?»

«Am vrut să vă invit să mergeți puțin la plimbare cu mine».

«O! Cu mare plăcere! Bine înțeles că vremea nu e tocmai frumoasă».

«Aveți teamă că ați putea răci?»

«O nu! De asta m-am îngrijit bine în viață».

«Da! da! — Știu că ați fost cu totul rece, că ghița, la moartea d-v.»

«Ușor explicabil! Doar am fost tratat destul de rece cât am trăit!»

Amândoi mergeau strâns alăturați pe poteca îngustă ce ducea printre morminte. Călea dracului era luminată de cele două făși de lumină cari cădeau din ochii literatului. Ploaia cădea înecată, vântul fluiera printre coastele morților până în pieptul său, care era fără inimă.

«Mergem în oraș?» întrebă dânsul.

«Ce să căutați acolo?»

«Viața domnului meu!» răspunse literatul.

«Nu și-a pierdut ea încă valoarea pentru d-la?»

«O! Nu!»

«Cum așa?»

«Asta nu se spune așa ușor. Noi oamenii judecăm tot după înclinațiile noastre. Dacă s-a suiat cineva pe Ararat și și-a luat de acolo o piatră cu dânsul atunci el o socotește de prețioasă».

«Săracul!» persifla diavolul.

«Să zicem mai bine fericitul!»

Dracul se mulțumi cu o mișcare din umeri.

(Va urma)

PROVERBE

Fiecare se leagă unde-l doare.

Minciuna are loc și ea pe unde se trece.

Dracul n'are treabă, dar nici nu șade de geaba.

Moartea nu vine când o chemi, ci te ia când nu te temi.

Nimeni nu poate zice: acum le știu pe toate.

Una este una și două sunt mai multe.

Ilustrația noastră

Zguduitoarea dramă din str. Covaci (capitală)

O dramă zguduitoare s'a petrecut în seara de Marți, 17 Noembrie, în magazinul de blănărie Aitel David din strada Covaci, No. 9.

Albert Goldenberg, proprietarul unui mare magazin de pături din Galați, care se afla cu soția sa Sofia în prăvălia lui A. David, a tras asupra ei unei focuri de revolver în cap. Nenorocita femeia a căzut moartă pe loc. Asasinul soț a fost arestat. Din instrucția făcută reese că Goldenberg suferea de alienație mintală. El a fost depus la Văcărești și va fi supus examenului unei comisii medicale.

Nenorocita victimă a fost înmormântată Joui în cimitirul evreesc.

DIN HAZUL ALTORA

In tren

— Nu te certă niciodată cu nevasta?

— Nu, niciodată.

— N'ai plictisit din pricina copiilor?

— Nu, n'am.

— Dar bine d-le, d-ta ești un om exceptional. Cum îți explici ceva atât de extraordinar?

— Cum imi explic? Mai simplu de cât crezi d-ta. Nu sunt înșurat și nu am deci nici nevastă nici copii.